

Ο κάθε άνθρωπος διατηρεί τη δική του φύση και υπόσταση και μετά θάνατον (π. Μάρκελλος Καρακαλληνός)

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=153573>]

Αυτήν την αδιάλυτον υπόστασιν της ψυχής και του σώματος μας περιγράφει ο Θεολόγος Γρηγόριος εις τον επιτάφιον λόγον προς Καισάριον τον αδελφόν του: «περιμένω την φωνήν του Αρχαγγέλου, την εσχάτην σάλπιγγα, τον μετασχηματισμόν του ουρανού, την μεταβολήν της γης, την απελευθέρωσιν των στοιχείων, την ανανέωσιν του κόσμου. Τότε θα αντικρύσω τον ίδιον τον Καισάριον, χωρίς να αποθνήσκη πια, χωρίς να τον πηγαίνωμεν εις τον τάφον, χωρίς να τον πενθούμε, χωρίς να τον λυπούμεθα. Θα είναι λαμπρός, ένδοξος, υψηλός...».

Την άποψιν ότι ο χωρισμός της ψυχής από του σώματος δεν καταργεί την υπόστασιν του ανθρώπου, δέχεται και ο άγιος Γρηγόριος Νύσσης. Εις τον διάλογον με την αδελφήν του Μακρίνα χρησιμοποιεί δύο ωραιότατα παραδείγματα και με μια απίθανη παραστατικότητα αποδεικνύει ότι η ψυχή πάντοτε αναγνωρίζει το ιδιόν της σώμα, όπως όταν ήτο συνηνωμένον μετά του όλου σώματος και μετά την διάλυσιν αυτού.

Χρησιμοποιεί ένα παράδειγμα από την ζωγραφικήν. Ο ζωγράφος διά να ζωγραφίση ένα αντικείμενον αναμειγνύει τα διάφορα χρώματα μεταξύ τους, αλλά και μπορεί να διακρίνη την ανάμειξιν που έκανε.

Χρησιμοποιεί και δεύτερον παράδειγμα από την κεραμικήν τέχνην και αποδεικνύει πάλι, ότι η ψυχή δεν δυσκολεύεται να διακρίνη το ιδιόν της σώμα, όταν αυτό ευρίσκεται ανακατεμένο με άλλα ξένα στοιχεία.

Τα διάφορα κεραμικά αντικείμενα πλάθονται από τον ίδιο πηλό. Ο κεραμεύς κατασκευάζει διάφορα αντικείμενα τα οποία δεν έχουν το ίδιον σχήμα, ούτε την ιδίαν χρησιμότητα. Άλλο είναι πιθάρι, άλλο αμφορεύς, άλλο πινάκιον ή κάτι άλλο. Όλα αυτά τα αντικείμενα έχουν την ιδιομορφίαν τους και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά γνωρίσματα, από τα οποία αναγνωρίζονται από τους κατόχους τους.

Αν πάλι συντριβούν και ανακατευθούν και πάλιν αναγνωρίζονται, ποιο τμήμα

ανήκει εις τον αμφορέα, ή εις το πιθάρι, ή εις το ποτήριον. Και εάν τέλος τα συντριβέντα αντικείμενα αναμειχθούν με τον ακατέργαστον πηλόν, τότε η διάγνωσις των κατειργασμένων γίνεται βεβαιότερα από τον κάτοχον.

Από τα ανωτέρω κατανοούμε πολύ καθαρά, ότι ο θάνατος, δηλαδή ο χωρισμός της ψυχής από το σώμα, δεν καταργεί την υπόστασιν του ανθρώπου. Ο άνθρωπος παραμένει ο ίδιος.

Ο χωρισμός της ψυχής από του σώματος είναι προσωρινός και διαρκεί όσον καιρόν θα ευρίσκωνται εις αυτό που ονομάζομε, μέση κατάστασις των ψυχών. Κατά την Δευτέραν Παρουσίαν του Χριστού θα γίνη η ένωσις ψυχής και σώματος. Θα αναστηθούμε με νέον άφθαρτον σώμα, όπως μας διδάσκη ο Απόστολος Παύλος. Ο Κύριος «θα μετασχηματίση το σώμα της ταπεινώσεως ημών εις το γενέσθαι αυτό σύμμορφον τω σώματι της δόξης αυτού» (Φιλιπ. γ' 21).

Και ο άγιος Μακάριος ο Αιγύπτιος με πολλήν σαφήνειαν δηλώνει το αδιάλυτον της ανθρωπίνης φύσεως: «Κατά την Ανάστασιν όλα τα μέλη ανασταίνονται και ούτε μία τρίχα δεν χάνεται, όπως έχει γραφή. “Και ούτε τρίχα από την κεφαλήν σας δεν θα χαθή” (Λουκ. κα', 18). Και όλα γίνονται φωτοιδή, όλα βυθίζονται εις το φως και εις την φωτιά και μεταβάλλονται, και όχι, όπως λένε μερικοί, ότι διαλύεται και γίνεται φωτιά και δεν υπάρχει η φύσις τους. Διότι ο Πέτρος είναι ο Πέτρος και ο Παύλος ο Παύλος και ο Φίλιππος ο Φίλιππος. Ο καθένας παραμένει εις την ιδικήν του φύσιν και υπόστασιν, γεμάτος από το Άγιον Πνεύμα».

(+π. Μαρκέλλου Καρακαλληνού, Η φύση του σώματος μετά την Ανάστασιν, Ι. Μ. Καρακάλλου, σ. 20-24)